Percy Shelley

Yalnızlığın Ruhu

Türkçesi: Dost Körpe

Kabalcı Yayınevi

Percy Shelley Yalnızlığın Ruhu Kabalcı

PERCY SHELLEY

Percy Bysshe Shelley 1792'de İngiltere'de, Warnham, Sussex'te doğdu. İlk eğitimini Isleworth'deki Sion House Ortaokulu'nda aldı ve on ikisinde Eton'a gönderildi. On sekizinde Oxford Üniversitesi'ne gitti ve bu sıralarda kızkardeşi Elizabeth'le birlikte yazdığı ilk şiir kitabı **Original Poetry by Victor and Cazine** yayınlandı. Yalnızca beş ay sonra Shelley **"The Necessity of Atheism" (Ateizmin Gerekliliği)** adlı bir kitapçığını bastırdığı için arkadaşı Jefferson Hogg'la birlikte Oxford'dan atıldı. Bu olay ailesinden kopuşunun da başlangıcı oldu. 1811'de bir hancının kızı olan Harriet Westbrook'la İskoçya'ya kaçtı ve Edinburgh'ta evlendiler. Daha sonraki üç sene boyunca gezgin bir yaşam sürdüler ve politik yazılar üzerinde yoğunlaşan Shelley **"Queen Mab"** dışında pek az şiir yazdı. 1813'te Ianthe adını verdikleri bir kızları oldu, ancak bir sonraki sene Shelley ve Harriet ayrıldılar. Kısa süre sonra Shelley uzun zamandır mektuplaştığı filozof William Godwin'in kızı Mary Godwin'le birlikte İngiltere'yi terketti (Mary daha sonra yazdığı **"Frankenstein"** romanıyla ünlendi). Harriet 1816'da intihar etti. Shelley yaşamının son yıllarını "sürgünlerin cenneti" olarak adlandırdığı İtalya'da geçirdi. 1822'de, Byron ve Light Hunt'la Pisa'da yaptığı bir ziyaretten sonra geri dönerken sandalının ani ve şiddetli bir fırtınaya yakalanması sonucu Spezia Koyu'nda boğuldu. Shelley'nin yaşamı ve kişiliği bitip tükenmez bir ilgiye ve tartışmalara neden oldu. Southey şair için şunu yazdı: "Tüm dehasına (ki en yüksek düzeyde dehaya sahip olduğunu düşünüyorum) karşın rezil, kötü bir adamdı." Ancak Byron, Shelley'nin "günümüzde yaşayan en aşağılık, sefil kişi" olduğunu düşünen yayıncı John Murray'e verdiği yanıtta şöyle yazmıştır: "Hepiniz, tanıdığım insanların içinde istisnasız en iyisi ve en az bencili olan Shelley hakkında gaddarca bir yanılgıya düştünüz."

DOST KÖRPE

1972 İstanbul doğumlu. Halen öğrenimini İ.Ü. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde sürdürüyor. **Zaman Sona Ermeli** (1993) adlı öykü kitabının yanısıra iki de çevirisi yayımlandı: H. P. Lovecraft'tan **Gotik Öyküler** (1994) ve Emily Dickinson'dan **Ve Melekler Biliyor Ötesini** (1995).

PERCY SHELLEY

YALNIZLIĞIN RUHU

İngilizceden Çeviren:
Dost Körpe

KABALCI YAYINEVİ 61
Şiir Dizisi 3

YALNIZLIĞIN RUHU
Percy Shelley
Özgün Adı: Alastor: or the spirit of solitude
İngilizce aslından çeviren:
Dost Körpe
Bu çevirinin tüm yayın hakları
Kabalcı Yayınevi'ne aittir

Birinci Basım:
© Kabalcı Yayınevi, İstanbul 1995
ISBN 975 - 7942 - 16 - 2

Yayın Yönetmeni: Vedat Çorlu
Editör: Süreyyya Evren
Dizgi: Beyhan Ajans
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Aziz-Kan Mücellithanesi

KABALCI YAYINEVİ
Himaye-i Etfal Sok. No: 8-B
Cağaloğlu 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 - 522 63 05 Fax: (0212) 526 84 95

SHELLEY'NİN YAŞAMINDAKİ ÖNEMLİ TARİHLER

1792 4 Ağustos'ta Field Mahallesi'nde, Warnham, Sussex'ta doğdu.
Bay Timothy Shelley'nin ilk oğluydu.

1802 Sion House Lisesi, Isleworth.

1804 Eton Koleji.

1810 **Zastrossi** (bir roman) yayımlandı.
Original Poetry by Victor and Cazire (kızkardeşi Elizabeth'le birlikte yazdı) yayımlandı.
Oxford Üniversitesi; Thomas Jefferson Hogg'la tanıştı.
Posthumous Fragments of Margaret Nicholson (Hogg'la birlikte yazdı) ve **St Irvyne** yayımlandı.

1811 **Necessity of Atheism** (Hogg'la birlikte yazdığı kitapçık) basıldı ve dağıtıldı; ikisi de okuldan atıldılar.
Hogg'la Londra'ya gitti; Radnorshire.
Harriet Westbrook'la Edinburgh'a kaçtı; orada evlendiler.
York; Keswick; Southey'le tanıştı.

1812 William Godwin'le yazışmaya başladı; Dublin; Wales; Peacock'la tanıştı; Lynmouth; "Queen Mab"i yazmaya başladı; Galler Ülkesi; Londra ve Godwin'le tanıştı; tekrar Galler Ülkesi.

1813 Galler Ülkesi; İrlanda; Londra.
Ianthe, bir kız, Harriet'ten doğdu.
Göller Bölgesi; Edinburgh; Windsor.
1814 Harriet'le Anglikan Kilisesi töreni eşliğinde evlendi.
Mayıs'ta Harriet onu terketti.
Temmuz'da William Godwin'in kızı Mary Wollstonecraft Godwin'le, Jane (Clare) Claremont'un eşliğinde Avrupa'ya geçti.
Fransa; İsviçre; Hollanda.
Eylül'de Londra, beş kuruşsuz.
Charles Bysshe doğdu, Harriet'ten.
1815 Shelley'nin büyükbabası Sir Bysse Shelley öldü; babasıyla mali konulurda anlaşma.
Devon; Windsor.
"Alastor"; "Essay on Christianity".
1816 William doğdu, Mary'den.
Mary, William ve Claire'le Geneva'ya; Byron'la tanışma.
"Mont Blanc"; "Hymn to Intellectual Beauty"
Tekrar İngiltere; Bath.
Harriet intihar etti.
Mary'le evlendi.
1817 Harriet'ten olma çocukları Yüksek Mahkeme tarafından vesayet altına alındı.
"Revolt of Islam"; "Prince Athanase"
Clara doğdu, Mary'den.
1818 Mary, Claire ve iki çocukla İtalya'da.
Lucca.
"Rosalind and Helen"; **Symposium**'u çevirdi.
Venedik.
"Lines written among the Euganean Hills".
Clara öldü.
"Julian and Maddalo"; **Prometheus Unbound**'a

başladı.
Roma; Naples.

1819 Roma.
Prometheus Unbound'un 2. ve 3. perdeleri.
The Cenci.
William öldü.
Leghorn; Floransa; Roma.
"Mask of Anarchy"; "Ode to the West Wind"; "Cyclops"; "Peter Bell the Third"
Percy Florence doğdu, Mary'den.
Prometheus Unbound'un 4. perdesi.

1820 Pisa; Leghorn; Pisa yakınlarındaki San Giuliano.
Emilia Viviani'yle tanıştı.

1821 "Epipsychidion"; **Defence of Poetry**.
Lerici; San Giuliano.
Edward ve Jane Williams'la tanıştı.
"Adonais"
Ravenna.

1822 Trelawney'yle tanıştı.
Charles 1.
Portovenere yakınlarındaki San Terenzo.
8 Temmuz: La Spezia yakınlarında boğuldu.
18 Temmuz: Cesedi Viareggio yakınlarında karaya vurdu.
16 Ağustos: Cesedi Viareggio sahilinde Byron, Hunt ve Trelawney tarafından yakıldı.
7 Aralık: Külleri Roma'daki Protestan Mezarlığı'na gömüldü.

ALASTOR*; YA DA YALNIZLIĞIN RUHU

Nondum amabam, et amare amabam,
quaerebam quid amarem, amans amare.**

İtiraflar, St Augustine

Zeus'a ya da Erinys'lere atfolunan, asla affetmeyip mutlaka öç alan bir ruh. (*Yunan Mitolojisi*, M. Tahsin Kozanoğlu, Mitologya Yayıncılık, 1992)

** "Sevmiyorken ve sevmeyi sevmiyorken, seveceğim şeyi, sevmeyi severek araştırıyordum."

Yeryüzü, okyanus, hava, sevgili kardeşlik birliği
Yüce Anamız yeterince aşılamışsa eğer ruhuma
Sevginizi hissetmeye ve bu armağanın karşılığını
Benimkiyle ödemeye yetecek kadar doğal saygıyı;
Çiy ile ıslak sabah, hoş kokulu öğle ve akşam,
Günbatımı ve onun göz kamaştırıcı yardımcılarıyla,
Ve vakur geceyarısının çınlayan sessizliği;
Güzün boğuk inildeyişleri sararıp solmuş koruda,
Ve kışın kaplayışı gri çayırı ve çıplak, büyük dalları
Temiz karla ve yıldızsı, buzdan taçlarla;
Baharın şehvetli solukları, ilk tatlı öpücükleriyle
Nefes verdiğinde, değerli gelmişse bana öylesine;
İncitmemişsem eğer hiç bir parlak kuşu, böceği
Ya da zarif hayvanı isteyerek, ve hep sevmiş,
Üzerine titremişsem bunların, akrabam sayarak;
Bağışlayın öyleyse, sevgili erkek kardeşler, bu öğünmeyi
Ve her zamanki kayralarınızın hiç birini esirgemeyin şimdi!

Bu akıl sır ermez dünyanın Anası!
Değer ver vakur şarkıma, çünkü hep seni
Sevdim ben, yalnızca seni; gözledim
Gölgeni ve adımlarının karanlığını,
Ve yüreğim bakıp durur hep derinliğine
Engin gizemlerinin. Cesetlerin konduğu mahzenlere
Ve tabutların üzerine serdim yatağımı, kara ölümün
Senden kazanılan ganimetlerin kaydını tuttuğu yerlere,
Senin ve sana ait olanların bu inatçı sorgulamalarını,
Yalnız hayaletin tekini, senin ulağını
Ne olduğumuzun öyküsünü anlatmaya zorlayarak
susturmayı
Umarak. Yalnız ve sessiz saatlerde,
Gece kendi durgunluğunu garip bir sese
dönüştürdüğünde,
Yaşamını karanlık bir umut için ortaya koyan
Esinli ve çaresiz bir simyacı gibi,
Birbirine karıştırdım berbat lafları ve soran bakışları
En masum aşkımla, ta ki tuhaf gözyaşları
Birleşerek o nefes nefese öpücüklerle, sihirli geceyi
Sana teslim olmaya zorlayacak kadar güçlü
Bir büyü yaratana dek: ve her ne kadar henüz
Sergilememişsen de en gizli, kutsal sığınağını,
Yeterince parıldadı içimde anlatılamaz düşün,
Alacakaranlık hülyalarının ve öğle vaktindeki
Derin düşüncelerin ışığı, öyle ki şimdi huzur içinde

Ve hareketsizce, tıpkı gizemli ve terkedilmiş
Bir mabedin ıssız kubbesinde asılı duran
Çok zamandır unutulmuş bir lir gibi,
Bekliyorum soluğunu Yüce Ana, ki ezgim
Makam değiştirebilsin havanın mırıldanışlarıyla
Ormanların ve denizin devinimleriyle,
Canlı varlıkların sesiyle, ve iç içe geçmiş
İlahileriyle gecenin ve gündüzün, ve derin yüreğiyle
insanın.

Mevsimsiz mezarını hiç bir insan elinin sofuca,
Derin saygıyla kazmadığı bir Şair vardı,
Ama sonbahar rüzgarlarının büyülü girdapları
Çürümüş kemiklerinin üzerine çürümüş yapraklardan
Bir piramit inşa ettiler çorak kırda; —
Tatlı bir genç, — hiç bir bakire yas tutarak süslemedi
Ağlayan çiçeklerle ya da adanmış servi çelengiyle
Sonsuz uykusunun yalnız yatağını —
Nazik, cesur ve yüce gönüllü, — kimsesiz hiç bir saz şairi
Karanlık kaderini düşünerek ezgiyle iç çekmedi tek bir
kez;
Yaşadı, öldü, şarkı söyledi, yalnızlık içinde.
Yabancılar ağladılar işitince tutku yüklü notalarını
Ve bakireler, o tanınmadan geçip giderken, özlem
duydular
Ve sararıp soldular vahşi gözlerine duydukları güçlü
aşktan.
Söndü alevi o yumuşak kürülerin,
Ve Sessizlik, o sese çok fazla gönül verdiğinden
Kilit altında tutuyor boğuk müziğini çirkin hücresinde.

Vakur gizli görüntüyle ve parlak gümüşi düşle
Beslendi çocukluğu. Engin yeryüzünden ve çepeçevre
Kuşatan gökten gelen her görüntü ve ses
Gönderdi yüreğine en nefis şevklerini.
Tanrısal felsefenin pınarları kaçmadı
Susamış dudaklarından, ve kutsal geçmişin
Gerçekle ya da söylenceyle takdis ettiği yüce,
İyi ya da tatlı olan herşeyi hissetti
Ve bildi. Gençliğin ilk zamanları geçince terketti
Soğuk aile yaşamını ve yabancılaşmış evini,
Keşfedilmemiş topraklarda tuhaf gerçekler aramak için.
Pek çok engin, vahşi ve engebeli kır
Cezbetti korkusuz adımlarını; ve yabani adamlardan
Tatlı sesi ve gözleriyle satın aldı
Dinlenmesini ve yiyeceğini. Doğanın en gizli adımlarını
Takip etti onun gölgesi gibi, kızıl volkanın
Karlı tarlalarını ve buzdan doruklarını
Yanan dumanla kapladığı, ya da kara
Çıplak sivri uçlu adacıklardaki
Bitüm göllerin büyük, uyuşuk dalgalarla
Karaya çarpıp durduğu, ya da alev ve zehir
Pınarlarının arasından kıvrılan, hırsla ya da kibirle
Ulaşılması olanaksız engebeli, karanlık
Ve gizli mağaraların elmastan ve altından, yıldızlı
Kubbelerinin kristal sütunlara ve aydınlık, incilerden
Yapılma türbelere ve zebercetle parıldayan tahtlara

Sık sık rastlanan sayısız ve ölçüsüzce büyük
Salonlar üzerinde gözalabildiğine uzandığı yerlerde.
Bu mücevherlerden ya da altından daha büyük görkemin
Görüntüsü, göklerin değişken çatısı ve yeşil yeryüzü
Şair'in yüreğindeki, talep ettiği sevgiyi ve hayranlığı
Yitirmedi de; uzun süre oyalanırdı
Issız vadilerde, yabani evi kabul ederek,
Ta ki bakışlarındaki yumuşak ifade
Kumruları ve sincapları zararsız elinden
Kansız yiyeceğini paylaşmaya cezbedene
Ve kuru yaprakların fundalıkta her hışırdayışında
Kaçan vahşi ceylan, ürkek adımlarını dondurup
Kendisininkinden daha zarif bir şekle
Uzun uzadıya bakana dek.

Gezgin adımları
Yüce düşüncelere uyarak ziyaret etti
Eski zamanın korkunç yıkıntılarını:
Atina'yı, Sur'u ve Balbek'i, ve Kudüs'ün
Bulunduğu kurak toprakları, Babil'in
Yıkık kulelerini, ebedi piramitleri,
Memphis'i ve Teb'i, ve ister
Sumermerinden dikili taşa oyulu olsun,
İster yeşim taşından mezara ya da sakatlanmış sfenkse,
Karanlık Habeşistan'ın ıssız ve çorak tepelerinde
Gizlediği her tuhaf şeyi. Oradaki, mermer ifritlerin
Zodyak'ın pirinçten gizemini gözlediği ve ölü
İnsanların sessiz düşüncelerini etraftaki sessiz duvarlara
Astığı yıkık tapınakların, heybetli sütunların
Ve insandan daha fazlasını sergileyen vahşi heykellerin
Ortasında oyalandı, dünyanın gençliğinden kalma
Anıtlar üzerine derin düşüncelere dalarak, uzun
Yakıcı gün boyunca bakıp durdu o dilsiz şekillere, ve ay
Gizemli salonları yüzen gölgelerle doldurduğunda bile
Ara vermedi bu işe; baktı
Ve baktı, ta ki boş zihninde anlam
Güçlü bir ilham gibi parıldayana ve o, zamanın
Doğuşunun heyecan verici sırlarını görene dek.

Bu zaman sürecinde Arap bir bakire getirdi yiyeceğini,
Kendi günlük payını, babasının çadırından,
Ve yatak niyetine serdi hasırını, ve zaman çaldı
Sorumluluklarından ve dinlenmesinden, ona hizmet için:—
Aşıktı, ama derin bir huşu engelliyordu
Dile getirmesini bu aşkı: — ve izledi gece uykularını,
Kendisi uyumayarak, seyretmek için masum düşlerin
Düzenli soluklarla yükseldiği, uykuda aralanmış
Dudaklarını: sonra, kızıl sabah
Daha da soluklaştırırken solgun ayı, soğuk evine
Döndü; şaşkın, bitkin ve nefes nefese.

Gezgin Şair, Arabistan ve
İran boylarında, vahşi Kirman çölünde
Ve İndus'la Amu Derya'yı buzlu
Mağaralarından akıtan esintili dağlarda
Haz ve sevinç içinde sürdürdü yolculuğunu;
Ta ki Keşmir vadisinde, hoş kokulu bitkilerin
Oyuk kayaların altında birbirlerine dolanarak
Doğal bir çardak oluşturdukları en ıssız kuytuda,
Köpüren bir derenin yanıbaşında uzanana dek
Halsiz bedeniyle. Gizli bir görüntü geldi
Uykusunda, henüz yanağına alev düşürmemiş
Umutların düşü. Yanına peçeli bir bakirenin oturduğunu
Düşledi, vakur, alçak bir sesle konuşarak.
Sesi kendi ruhunun sesini andırıyordu
Düşüncenin dinginliğinde işitilen; müziği uzun süre,
Derelerin ve esintilerin örülmüş sesleri gibi,
Asılı bıraktı en derin duyumunu, ipleri çeşitli,
Sürekli değişen renklerle bezeli ağında.
Bilgiden, gerçekten ve erdemden bahsediyordu bakire,
Ve tanrısal özgürlük için beslenen yüce umutlardan,
Ona en yakın düşüncelerden ve şiirden,
Bakire de bir şairdi. Az sonra saf zihninin
Vakur ruh halinden tüm bedenine yakıcı,
İçe işleyen bir alev yayıldı: vahşi dizeler
Söyledi o zaman, titrek hıçkırıklarla boğuklaşmış,
Kederine boyun eğen sesiyle: narin elleri

Çıplaktı yalnızca, tuhaf bir harptan
Tuhaf senfoniler yükselterek kıvrılışlarla, ve dallanıp
budaklanan damarlarında tarifsiz bir öyküyü anlatıyordu
Dokunaklı kanı. Yüreğinin atışının doldurduğu
Duyuluyordu müziğindeki durakları, ve nefesi
Fırtınalı bir uyum içindeydi duraksamalı şarkısındaki
Bu aralıklarla. Ansızın ayağa kalktı.
Yüreği taşıdığı patlayan yüke
Sabırsızca katlanıyordu sanki: Şair duyduğu sesle
Döndü ve yaşamlarının ılık ışığında
Örülmüş rüzgardan, yılankavi peçesinin altında
Parıldayan uzuvlarını gördü, şimdi çıplak olan
Uzatılmış kollarını, gecenin soluğunda yüzen kara
buklelerini,
Işıltılarıyla ileriye yönelmiş gözlerini, solgun
Ve beklentiyle titreyen, uzatılmış dudaklarını.
Aşkın fazlalığıyla ağırlaştı ve bulandı
Güçlü yüreği. Ürperen uzuvlarını yukarı kaldırdı,
Hızlanmış nefesini sakinleştirdi ve kollarını açtı
Onun inip kalkan göğsüyle tanışmak için: o geri çekildi
Bir süre, sonra teslim olarak karşı konulmaz hazza,
Çılgınca jestlerle ve kısa, soluksuz bir çığlıkla
Eriyen kollarının arasına aldı Şair'in bedenini.
Şimdi karanlık perdeliyordu sersemlemiş gözlerini, ve gece
Araya girip yutmuştu görüntüyü; uyku
Akışı dondurulmuş kara bir sel gibi
Geri gönderdi büyük gücünü boş beynine.

Şokun etkisiyle sıçrayarak uyandı esrikliğinden —
Sabahın soğuk beyaz ışığı, batıdaki alçalmış
Mavi ay, aydınlık ve gösterişli tepeler,
Açık seçik görülen vadi ve boş koruluk
Uzanıyordu durduğu yerin çevresinde. Nereye gitti
Cennetin çardağının üstünü örten dün geceki
Renkleri? Uykusunu yatıştıran sesler,
Dünya'nın gizemi ve görkemi,
Haz, sevinç? Ölgün gözleri
Okyanustaki ayın gökteki aya bakışı kadar
İfadesizce bakıyor boş manzaraya.
Tatlı insan aşkının ruhu
Uykusunda gizli bir görüntü gönderdi
En sadık armağanlarını reddeden kişiye. Hevesle peşine
düşüyor,
Düş boyutlarının ötesinde, o çabuk geçen gölgenin;
Atlıyor sınırların üzerinden. Boşuna! Boşuna!
Böylesine kahpece mi dolanacaktı birbirine
Uzuvlar, nefes ve varlık? Yitti, yitti, sonsuza dek yitti
Bulanık uykunun yoldan yoksun, engin çölünde
O güzel endam! Ölümün karanlık kapısı
Senin gizemli cennetine mi açılıyor
Ey Uyku? Gökkuşağı bulutlarının parlak kemeri
Ve dingin gölde asılı durduğu görülen dağlar
Yalnızca siyah ve ıslak bir ölüme mi götürüyor,
İğrenç mezarın yaydığı her gölgenin

Ölü gözünü nefret edilesi günden sakındığı,
En tiksinç buğuların asılı kaldığı, ölümün mavi mezarı
Açılırken, Ey Uyku, senin sevinç yüklü boyutlarına?
Bu şüphe ansızın dalga dalga aktı yüreğine,
Uyandırdığı doymak bilmez umut saplandı
Beynine çaresizlik gibi.

Günışığı korurken
Gökteki yerini, Şair sessiz bir görüşme yaptı
Suskun ruhuyla. Gece vakti tutku geldi,
Huysuz bir düşün azgın şeytanı gibi,
Ve silkti onu uykusundan, ve ilerletti
Karanlığın içine. — Nasıl göğsünün zehirle yandığını
Hissederse, yeşil yılanın kıvrımlarına yakalanmış
Bir dişi kartal, ve yükseklerden bırakıp dururşa kendini
Kör uçuşla, gece, gündüz, fırtına, dinginlik, bulut
demeden
Sersemletici acıdan deliye dönmüş halde
Engin, esintili kırın üstünde: aynı şekilde
O tatlı rüyanın parlak gölgesinin dürtüsüyle
Issız gecenin soluk, parıldayan ışığı altında
Engebeli bataklıklardan ve derin sarp vadilerden geçerek
Kaçtı, dikkatsiz adımlarla ürküterek
Ayışığı yılanını. Kızıl sabah ağardı kaçışının üstünde,
Yaşam dolu renklerinin alaycılığını
Ölümün damgasını taşıyan yanağına saçarak. Başıboş
gezindi,
Petra'nın yamacından görülen geniş Aornos
Alçak ufukta bir bulut gibi asılı durana dek;
Balk'tan ve Partiya krallarının terkedilmiş mezarlarının
Ufalanan tozlarının her rüzgara
Saçıldığı yerden geçti çılgınca,
Saatlerin yorgun bir harcanışı günler boyu

Yaşamının içinde kuluçkaya yatmış bir kaygıyı
Kendi çürüyen aleviyle besleyip taşırken.
Ve uzuvları zayıftı şimdi; tuhaf acıların
Sonbaharında sararıp solmuş, dağınık saçları
Ağıtlar söylüyordu rüzgarda; kayıtsız eli
Ölü bir kemik gibi asılı duruyordu kurumuş derisinin
içinde;
Yaşam ve onu tüketen parlaklık yalnızca
Kara gözlerinden ışıldıyordu, sanki bir fırında
Gizli gizli yanıyormuş gibi. İnsani gereksinmelerini
İnsani sevecenlikle karşılayan rençberler
Şaşkın gözlerle baktılar, kaçıp giden
Ziyaretçilerine. Başdöndürücü uçurumlardan birinde
O hayaletimsi şekille karşılaşan dağlı
Rüzgarın Ruhu'nun şimşekten gözleri,
Hevesli soluğu ve yığılmış karı lekelemeyen
Ayaklarıyla mola verdiğini
Sandı: bebek saklıyordu anasının uzun elbisesinde
Kaygılı yüzünü, o vahşi gözlerin
Parıltısından dehşete düşerek,
Anımsamak üzere tuhaf ışıklarını, sonraları göreceği
Pek çok rüyada; ama doğanın eğittiği
Taze bakireler onu eritip tüketen kederi
Yarı yarıya anlıyor ve ona takma isimlerle,
Kardeş ve dost diye sesleniyor, ayrılışta solgun elini
Sıkıyor ve gözyaşlarının bulanıklaştırdığı gözlerle
izliyorlardı
Babalarının kapısından ayrılıp yola koyuluşunu.

En sonunda ıssız Chorasmia sahilinde
Durdu, kokuşmuş bataklıkların engin ve
Melankolik çölünde. Güçlü bir dürtü
Kumsala yöneltti adımlarını. Bir kuğu vardı orada,
Sazların arasındaki uyuşuk bir derenin yanında.
Yaklaşırken havalandı ve güçlü kanatlarıyla
Tepedeki göğe yükselerek, parlak rotasını
Çok yükseklere, sınırsız okyanusa doğru çizdi.
Şair uçuşunu izledi. — "Senin bir yuvan var
Güzel kuş; evine doğru yolculuk ediyorsun,
Tatlı eşinin havlı boynunu seninkine
Dolayacağı ve sevecen neşeleri içinde pırıl pırıl
Parlayan gözlerinin hoşgeldin diyeceği yere.
Ve ben neyim ki oyalanayım burada,
Senin kaybolan notalarından çok daha tatlı sesimle,
Seninkinden daha engin ruhumla, güzelliğe daha
Alışkın bedenimle, harcayarak bu üstün güçlerimi
Sağır havada, kör toprak ve düşüncelerimi
Yankılamayan gökyüzü için? "Çaresiz umutla yüklü
Mahzun bir gülümseme buruşturdu titreyen dudaklarını.
Çünkü biliyordu uykunun mutlak acımasızlıkla
Elinde tuttuğunu değerli emanetini, ve belki de uyku
kadar
Güvenilmez olan sessiz ölümün gölgeli bir tuzağı
sergilediğini,
Kendi tuhaf cazibesiyle alay eden, kararsız bir
gülümsemeyle

Kendi düşüncelerinden ürkerek çevresine bakındı.
Güzel bir şeytan yoktu yakınında, ne de huşuyu ifade
eden
Bir görüntü ya da ses vardı, derin zihninde bulunanlar
dışında.
Deniz kıyısına yakın yüzen küçük bir şalupaya takıldı
Sabırsız, başıboş gezinen bakışları.
Uzun zaman önce terkedildiği anlaşılıyordu,
Yan taraflarındaki çok sayıda yarıktan
Ve dalgaların hareketiyle sallanan zayıf ek yerlerinden.
Huzursuz bir dürtü sandala binip kasvetli okyanusun
Issızlığında yalnız Ölüm'le karşılaşmaya yöneltti onu;
Çünkü çok iyi biliyordu o kudretli Gölge'nin bayıldığını
Kalabalık derinliklerin büyük, çamurlu mağaralarına.

Güneşli ve sakin bir gündü, gök ve deniz
Coşku verici parlaklığını içiyorlardı onun; sahilden
Güçlü bir rüzgar esiyor, dalgaları karartıyordu.
Hevesli ruhunun peşine takılan gezgin,
Sandala atladı, çıplak direğin üstüne yelken
Niyetine pelerinini açtı ve oturdu tek başına,
Ve sandalın fırtınanın önünde koşturan bir bulut gibi
Hızlanışını hissetti durgun denizin üzerinde.

Gizli, gümüşi bir görüntüde,
Hoş kokulu rüzgarların süpürüşüne boyun eğerek
Göz alıcı bulutların üstünde yüzen biri gibi
Karanlık ve yüzeyi kırışık sularda hızla ilerledi
Zorlanan sandal. — Bir kasırga süpürdü onu,
Azgın boralarla ve hızlandırıcı güçle,
Tedirgin denizin beyaz tepeleri arasından.
Yükseldi dalgalar. Akbabanın pençesinde kıvranan
Yılanlar gibi kıvrılıyordu gittikçe daha yükseğe çıkan
Azgın boyunları, fırtınanın kabarıp yuvarlanışı altında.
Dalgaların dalgaları çökerttiği, patlamaların
Birbiri ardına indiği ve girdaptaki kara tufanın
Karanlık, yokedici bir seyirde ilerlediği korkunç savaştan
Hoşlanarak, istifini bozmadan oturdu;
Sanki cinleri kendisini o sevgili gözlerin
Işığına götürmekle yükümlü
Yardımcılarmış gibi oturdu Şair,
Dümeni sabit tutarak. Akşam çöktü,
Günbatımının ışınları gökkuşağı renklerini yükseklerdeki,
Şair'in engin derinliklerin üzerindeki yolunu örten
Hareketli, tabaka halindeki serpintilerin arasına astılar;
Doğudan yavaşça yükselen alacakaranlık
Görülmüş buklelerini esmerce çelenklerle dolaştırdı
birbirine
Günün hoş yüzünün ve ışık saçan gözlerinin üstünde;
Yıldızlarla bezeli gece izledi onu. Her tarafta

Daha da ürkütücü bir şekilde, karanlık,
Düzensiz gürlemelerle, ortak bir yola hücum etti dingin
Ve yıldızlı gökle alay edercesine, okyanusun muazzam
Issızlığındaki çok sayıda akıntı. Küçük sandal hâlâ
Hızla ilerliyordu fırtınanın önünde; hâlâ ilerliyordu,
Soğuk bir ırmağın dik şelalesinden düşen köpükler gibi;
Bazen kopuveren bir dalganın ucunda duraksayarak;
Bazen düşüp patlayan ve okyanusu allak bullak eden
O kütleyi geride bırakarak: ilerliyordu güvenlik içinde—
Sanki bu narin ve tükenmiş insan bedeni
İlkel bir tanrıymış gibi.

Ay yükseldi
Geceyarısı: ve işte! Buzlu dorukları
Yıldızların arasında günışığı gibi parlayan ve mağaralarla
Dolu eteklerinde girdaplarla dalgaların
Karşı konulmaz bir şekilde patlayarak ve fırıl fırıl dönerek
Sonsuza dek köpürdüğü ve gürlediği Kafkas dağlarının
Göklere uzanan sarp kayalıkları. — Kim kurtaracak? —
İlerledi sandal, - kaynayan, güçlü akıntı sürükledi onu, —
Kayalık uçurumlar kapanıyordu etrafında siyah ve çeltikli
kollarla,
Denizin üzerine sarkıyordu parçalanmış dağ,
Ve tüm insani hızların ötesinde, gittikçe hızlanarak,
Sarsıntısız dalganın süpürüşünde asılı kalarak
Sürükleniyordu küçük sandal. Büyük bir mağaranın
Açık girişi, eğimli ve yılankavi derinliklere
Çekiyordu hızla akan denizi. İlerledi sandal,
Hızı azalmadan. — "Gizli Görüntü ve Sevgili!"
Diye haykırdı Şair, "Ayrıldığın
Yolu gördüm. Uyku ve ölüm
Uzun süre ayrı tutamayacak bizi!"

Mağaranın
Dönemeçlerinde ilerledi sandal. Günışığı parıldadı
En sonunda o kasvetli ırmağın akıntısı üstünde;
Şimdi dipsiz ırmakta yavaşça hareket ediyordu
Sandal, dalgaların en azgın savaşının durgunluk
Olduğu yerde. İkiye bölünmüş dağın
O kara derinlikleri mavi göğe sergilediği yerde,
Selin dev hacminin Kafkasların eteklerine
Düşmesinden bile önce, ebedi kayaları sarsan
Bir sesle doldurdu kütle bir tek
Girdapla bütün o geniş, derin boşluğu;
Basamak basamak yükseldi fırıl fırıl dönen sular,
Çemberler çizerek ölçülemez bir hızla, ve yıkadılar
Sırayla saldırarak, karanlıkta dev kollarını
Boşluğun üzerinde uzatan heybetli ağaçların
Boğumlu köklerini. Aldatıcı ve görkemli
Bir dinginlik içindeki bir gölcük kalmıştı ortada
Her bulutu yansıtan, ancak bozan.
Yukarı çıktı yükselen akıntının idaresi altındaki
Zorlanan sandal, başdöndürücü bir hızla, döne döne,
Tepeleri birer birer aşarak,
Ta ki kayalık kıyıdaki bir açıklıktan
Suların taştığı ve o kavgacı
Dalgaların arasında geriye
Camsı dinginlikteki, pürüzsüz bir yerin kaldığı, en uç
Dönemecin kenarında sarsıntılarla durana dek. —
Batacak mı

Boşluğun içine? O karşı konulmaz girdabın
Geri döndürücü baskısı mı kucaklayacak onu?
Düşecek mi şimdi? — Batıdan üflenen
Gezgin bir rüzgar akıntısı kavradı yayılmış yelkeni,
Ve işte, bak! zarif hareketlerle, yosun yamaçlı
Kıyılar arasında, durgun bir derenin üstünde,
Örülmüş bir korunun altında yüzüyor sandal, ve dinle!
Şiddetle akan korkunç su, müzikle dolu ormanda
Mırıldanan esintiyle karıştırıyor uzaklardan gelen
gürlemelerini.
Gölgeleyen ağaçların geri çekildiği ve küçük,
Yeşil bir açıklık bıraktığı yerde kapanıyor koy
Birleşen kıyılarla, ki sarı çiçekleri
Sonsuzca bakıp duruyor kristal durgunlukta yansıyan
Kendi öne eğik gözlerine. Sandalın deviniminin dalgası
Tadını kaçırdı düşünce yüklü görevlerinin,
Oysa serseri kuşlar, oyuncu rüzgar,
Düşen adi çayırotu ya da kendi çürüyüşleri
Dışında hiç bir şey yapmamıştı bunu daha önce. Şair
Solmuş saçlarını parlak renkleriyle süslemek istedi,
Ancak yüreğine geri döndü yalnızlığı
Ve vazgeçti. Bu kızarmış yanaklarda, öne eğik
Gözlerde ve gölgeli bedende gizlenen güçlü dürtü
Yapmaya başlamamıştı henüz hizmetini: asılı duruyordu
Yaşamının üstünde, şimşeğin bir bulutun içinde
Parıldayışı gibi, sallantıda kalarak yokolmadan önce,
Gecenin tufanları üzerini kaplamadan önce.

Öğle vakti güneşi
Kahverengi görkemi ince bir dere tarafından kucaklanan
Ormanın, birbirine karışmış gölgelerden oluşma engin
Bir kütlenin üstünde parlıyordu şimdi. Orada göklere
Uzanan kayalann karanlık eteklerine oyulmuş dev
mağaralar
İniltilerine alay ederek karşılık verir ve gürlerler
Sonsuzca. Buluşan büyük dallar ve birbirlerine sokulan
yapraklar
Şair'in yolunun üstünde örüyorlardı alacakaranlığı, o aşk,
düş,
Tanrı ya da kudretli Ölüm tarafından yönlendirilerek
Doğa'nın en gözde yuvasında, bir kıyıda
Onun beşiğini ve kendi gömütünü ararken. Giderek
Kararıyor ve biraraya toplanıyor gölgeler. Meşe ağacı
İnce kayın ağacını kucaklıyor, kocaman
Ve budaklı kollarını açarak. Biçim veriyor
Koca, kemerli servinin piramitleri, içindeki
Ve çok aşağılardaki son derece vakur kubbelere.
Zümrüt bir gökyüzünde asılı durur gibi
Dalgalanıyor dişbudak ağacı ve akasya,
Titremeli ve solgun. On bin çiçekle bezeli parazitler
Gökkuşağıyla ve ateşle kuşanmış kıpır kıpır yılanları
andırarak
Akın akın geziyorlar gri ağaç gövdelerinin etrafında,
Ve nasıl dolarsa küçük, oyuncu çocukların gözleri

Işınlarını sevenlerin yüreklerine
Tatlı ifadelerle ve en masum hilelerle,
Bunlar da asmabıyıklarını evlenmiş, büyük dallara sarıyor,
Katılıyorlar yakın birlikteliklerine; örülü yapraklar
Ağlar biçimlendiriyorlar günün koyu mavi ışığından
Ve gecenin tuhaf bulutlardaki şekiller gibi değişken,
Öğle üzeri berraklığından. Bu sayvanların altındaki
Yumuşak, yosunlu çimenlikler uzanıyorlar kabartılarıyla,
Hoş kokulu bitkilerin ıtırlarıyla yüklü ve küçük,
Ama güzel çiçeklerin gözleriyle bakarak. En karanlık vadi
Yaseminlerle sarmaş dolaş misk gülü ormanlarından
Ruhu eriten bir koku gönderiyor, daha başka
Tatlı gizemlere davet etmek için. Dere boyunca
İkiz kardeşler, Sessizlik ve Alacakaranlık öğle vakti
Nöbetlerini tutuyor ve yarı yarıya görünen, buğulu
şekiller gibi
Havada süzülüyorlar, gölgelerin arasında; ötede
Karanlık, pırıltılı ve en saydam dalgalara sahip
Bir pınar yansıtıyor yukarıdaki tüm örülmüş, büyük dalları,
Asılı duran her yaprağı ve boşluklardan ok gibi fırlayan,
Mavi göğe ait her zerreyi;
Başka hiç bir şey de yıkamıyor o sıvı aynada
Portresini, ağaç yapraklarından bir kafesin ardından
Tatlı tatlı göz kırpan değişken bir yıldız,
Ayın altında uyuyan boyalı bir kuş
Ya da kanatları görkemlerini öğle vaktinin
Bakışlarına sergilemeden günün ayrımına varmayan,
Kıpırtısızca yüzen parlak bir böcek dışında.

Yolu buraya düştü Şair'in. Gözleri
İnce saçlarının yansıyan çizgileri arasından,
O durgun pınarın karanlık derinliklerinde güçlükle seçilen
Kendi ölgün ışıklarına baktılar; kasvetli mezarın
Üzerinde hülyaları seyre dalan insan yüreği
Orada nasıl kendi aldatıcı benzerini görürse öyle.
Yaprakların
Devinimlerini işitti, alışılmadık bir varlığın
Duyumuyla bile ürkerek dikilen, kısa bakışlar fırlatan
Ve titreyen çimenleri, ve o karanlık pınarın
Gizli membalarından çıkan o tatlı derenin
Sesini. Bir Ruh duruyordu sanki
Yanıbaşında — gölgeli gümüşten ya da kutsal,
Saklı bir ışıktan yapılma giysilere bürünmemiş bir Ruh.
Konuşmak için ödünç almadan zarafete, görkeme
Ya da gizeme ait, görünen dünyanın sunduğu hiç bir
şeyi; —
Dalgalanan koruluk, sessiz pınar,
Engellerin üstünden sıçrayan çay ve şimdi kara gölgelerini
Derinleştiren akşam kasveti dışında,
Sohbet etti Şair'le, sanki kendisi ve o
Varolan tek şeydiler, — yalnız dikkati yoğun
Düşünceler üzerinde odaklandığında Şair'in iki göz,
İki parlak göz asılı durdu düşüncenin kasvetinde;
Onu çağırıyor gibiydiler huzurlu, gök mavisi
Gülümseyişleriyle.

Ruhunun içindeki
Işığa boyun eğerek gitti, takip ederek
Küçük vadinin dönemeçlerini. — Oyuncu ve azgın dere
Akıyordu ormanın altındaki pek çok
Yeşil boğazdan. Bazen yosunların,
Arasına düşüyordu karanlık ve içe işleyen,
Boğuk bir ahenkle. Bazen cilalı taşların üzerinde
Dansediyordu; gülüşü çocukluğu andırarak ilerledikçe:
Sonra sakin gezintilerle usulca sokuluyordu ovanın içine,
Sessizliğinin üzerinde asılı duran her bitkiyi
Ve boynu bükük goncayı yansıtarak. — "Ey akarsu!
Kaynağı erişilmez derinliklerde olan akarsu,
Nereye yöneliyor gizemli suların?
Yaşamımı yansıtıyorsun. Kasvetli dinginliğinin,
Gözkamaştırıcı dalgalarının, yüksek sesli ve oyuk
girdaplarının,
Arayıştan yoksun pınarının ve görünmez rotanın
Birer modelini taşıyorum içimde: ve engin gökyüzü
Ve ölçülemez okyanus sularını hangi büyük, sızıntılı
Mağaranın ya da gezgin bulutun kapsadığını
Söyleyebilir, evren bu canlı düşüncelerin
Nerede barındığını söylediğinde bana, kanı çekilmiş
uzuvlarım
Çiçeklerinin üzerinde uzanıp, esen rüzgarda
Harap olduğunda!"

İlerledi küçük derenin
Çimenli kıyısı boyunca; alev alev yanan
Uzuvlarından güçlü titremeler alan, sarsak adımlarla
Bastı yeşil yosunların üstüne. Hareketleri neşeli
Bir deliliğin yatağından kaldırdığı yüksek ateşli
Bir hastanınkini andırmıyordu; yine onun tersine
Unutmamıştı mezarı, taşkın, narin
Sevincinin alevi tükendiğinde inmek zorunda
Kalacağı yeri. Tez adımlarla ağaçların
Gölgesi altında yürüdü, vahşice
Şınldayan çayın yanıbaşında; ve şimdi
Tekdüze ve neşeli akşam göğü almıştı
Ormanın vakur sayvanlarının yerini.
İnce yosunların arasından görünen gri taşlar
Karşı koyuyorlardı çabalayan dereye: kuru otlarla kaplı,
Yüksek tepeler dik yokuşa salmışlardı zayıf gölgelerini
Ve dalsız, kurumuş, eski çamların boğumlu kökleri
Kavrıyordu yalnızca gönülsüz toprağı, sımsıkı tutarak.
Tedrici, ama korkunç bir değişim vardı
Burada. Çünkü nasıl yıllar akıp gittikçe
Pürüzsüz alın kırışır, saçlar incelir ve beyazlaşırsa,
Ve eskiden ışıl ışıl, nemli gözlerin parıldadığı yerde
Taşlaşmış küreler parlarsa: — aynı şekilde adımlarından
Çekiliyordu parlak çiçekler, ve yeşil koruların
Güzel gölgeleri, tüm o hoş kokulu rüzgarları
Ve müzik yüklü devinimleriyle. İstifini bozmadan

İzlemeyi sürdürdü, dolambaçlı vadi boyunca şimdi daha
Yüksek bir sesle akan dereyi; derenin fırtınalı hızı
Bir yol açmıştı aşağı doğru yönelen eğrilerin arasından.
Şimdi her taraftan yükseliyordu, siyah ve çorak
Zirvelerini akşamın ışığında yukarı yönelten ve en
Dik olanı dar, derin vadiyi gölgede bırakarak
Yukarılardaki eğrelti duran taşları, siyah uçurumları ve
Dolambaçları gürültülü akıntıya on bin değişik
Ses veren büyük, girişleri alabildiğine açık
Mağaraları sergileyen, akıl almaz şekillerdeki
Kayalıklar. Bak, işte! sarp dağ yanlıyor
Geçidin taştan çenesini açtığı yerde, ve dünyaya
Tepeden bakar izlenimini veriyor, biraraya
Toplanmış uçurumlarıyla: çünkü soluk yıldızların
Ve alçalan ayın altındaki enginlikte
Adalı denizler, mavi dağlar, güçlü ırmaklar,
Kurşun rengi akşamın parıltılı kasvetine
Bürünmüş geniş, donuk bölgeler ve uzaktaki ufkun
Kıyısında, alevlerini alacakaranlıkla kaynaştıran
Ateş rengi tepeler uzanıyor. Yakındaki görüntü,
Çıplak ve yalın bir sadelik içinde,
Evrenle tezat oluşturuyordu. Kayalara kök salmış,
Her değişken, ani rüzgara yalnızca tek bir
Karşılık veren, her duraksamada en tanıdık
Uyum içinde oan, vakur şarkısını yurtsuz
Irmakların iniltileriyle, gürlemeleriyle ve tıslamalarıyla
Kaynaştıran bir çam ağacı sallanan dallarını
Açıklık üzerinde uzatıyor, bu arada geniş ırmak
Engebeli yolu üzerinden köpürtülerle ve aceleyle akarak
Düşüyor o ölçüsüz boşluğa,
Saçıyordu sularını geçen rüzgarlara.

Ancak sarp, gri kayalıktan vakur çamdan
Ve akıntıdan ibaret değildi herşey; — sessiz bir kuytu
Vardı orada. O engin dağın kenarında,
Boğumlu köklerle ve düşmüş kayalarla
Desteklenirken bile huzur içinde bakıyordu
Kara toprağa ve yıldızların eğimli kubbesine.
Dehşetin kucağında bile gülümser görünen
Dingin bir yerdi burası. Sarmaşıklar kucaklayan
Kollarıyla yarık taşlara sarılıyor
Ve bu yerin çiğnenmemiş düzlüğünün yumuşak,
Engebesiz sahasını gölgeliyorlardı sonsuzcasına
Yeşil yapraklarla ve kara böğürtlenlerle, ve burada
Kırmızıyla, sarıyla ya da çok hafif bir solgunlukla
Çürüyüşleri yazın gururuyla aşık atan
O parlak yaprakları sonbahar kasırgasının çocukları
Taşıyordu, edepsizce bir oyunda. Nefesi ormanlara ve
Kırlara sükûneti sevmeyi öğretebilen
Her tatlı rüzgarın uğrak yeridir burası. Tek bir adım,
Tek bir insan adımı bozdu yalnızca
Yalnızlığının dinginliğini: — tek bir ses
İlham verdi sadece yankılarına: — rüzgarla birlikte
Uçup gelen ve insan bedenleri içinde en hoş
Olanını, vahşi uğrak yerlerini devinimlerine eşlik eden
Tüm o zarafetin ve güzelliğin emanet yeri yapmak için
Peşine takan o ses bile görkemini sunuyor,

Hissiz fırtınada müziğini saçıyor
Ve nemli yapraklarla mavi mağara humusuna,
Gökkuşağı çiçeklerinin ve yayılan
Yosunların sütninelerine, o değişken
Yanağın renklerini teslim ediyor,
O kar beyazı göğsü, o kara ve mahzun gözleri.

Donuk yarım ay alçakta asılı duruyor ve
Boşaltıyordu ufkun sınırına, onun dağlarından
Taşan bir ışıltılar selini. Sarı sis
Sınırsız atmosferi doldurmuş, sonuna dek içiyordu
Soluk ayışığını: ne bir yıldız parlıyor,
Ne bir ses duyuluyordu; tehlikenin
Amansız oyun arkadaşları rüzgarlar bile uyuyorlardı
O kayalıkta, onun kucaklayışıyla sarmalanmış halde. - Ey
Ölüm fırtınası!

Kör hızı bu kasvetli geceyi ikiye bölen:
Ve sen, onun karşı konulmaz süratine
Hâlâ yıkıcı, mutlak kudretinle
Yol gösteren koca İskelet,
Bu narin dünyanın kralısın; katliamın
Kızıl meydanından, kötü kokulu hastaneden,
Yurtseverlerin kutsal yatağından, masumiyetin
Kar beyazı karyolasından, darağacından ve tahttan
Güçlü bir ses çağırıyor seni. Yıkım çağırıyor
Erkek kardeşi Ölüm'ü. Nadide ve krallara yaraşır
Bir kurban buldu, dünyada sinsice gezinirken av peşinde;
Onunla tıka basa doyup uykuya dalabilirsin, ve insanlar
Çiçekler gibi giderler mezarlarına, ya da sürünen
solucanlar,
Ve sunmazlar artık karanlık tapınağında
Kırık bir kalbin umursanmamış armağanını.

Yeşil, gizli yerin eşiğine geldiğinde adımları
İhanet etti gezgine ve anladı o zaman
Ölümün üstüne çöktüğünü. Ancak uçup gitmesinden
Biraz önce yüce, güçlü ruhunu şimdi pasif
Varlığının içinde penceresi kafesli, loş
Bir odada nefes alıp verirken tatlı bir müziği
Taşıyan rüzgarlar gibi duraksayan,
Görkemli geçmişin imgelerine bıraktı. Yaşlı çamın
Sert gövdesine koydu zayıf, solgun elini.
Sarmaşıklarla kaplı bir taşa yasladı
Gevşek başını; uzuvları o en belirsiz uçurumun
Kaygan kenarında yayılmış halde, hareket
Etmeden dinlendiler; — ve böyle uzandı kaldı,
Son dürtülerini yaşamın havada asılı
Duran güçlerine teslim ederek. O işkenceciler,
Umut ve çaresizlik, uyudular; hiç bir insani acı
Ya da korku tadını kaçırmadı dinlenmesinin,
Duyum akınları ve acının içine karışmadığı varlığı
Gittikçe zayıflayarak da olsa sakince beslediler
Düşünce akışını, ta ki orada, alıp verdiği soluklarla
Huzur içinde uzanana ve hafifçe gülümseyene dek: —
son gördüğü şey
Engin dünyanın batı ufku üzerinde güçlü boynuzunu
Asılı tutan ve kendi kula ışınlarıyla, örülmüş karanlığın
Birbirleriyle kaynaşır göründükleri yüce ayın
Görüntüsüydü. Şimdi sivri tepelerin üzerinde dinleniyor

Ay; ve o engin göktaşının batmakta olan, bölünmüş
Gövdesi kadar dingin olan Şair'in kanı,
Damarlarında hep doğanın cezriyle ve akışıyla mistik bir
yakınlık
İçinde akmış olan o kan güçsüzleşiyordu giderek:
Ve karanlığın içinde yalnızca iki zayıflayan ışık
Noktası parıldadığında, birbirlerini izleyen belli belirsiz
Solukları yetmedi durgun gecede kıpırtılar
Yaratmaya: — en küçük ışın söndüğünde bile
Oyalanmayı sürdürdü nabzı yüreğinde.
Duraksadı — titredi. Ancak gökyüzü bütünüyle
Karanlık kalmayı sürdürdüğünde, sisli gölgeler
Kapsadılar kendi dilsiz toprakları ve bomboş gökleri
Gibi sessiz, soğuk ve devinimsiz bir imgeyi.
Batı güneşin ışığını kesmeden önce ona hizmet
Eden altın rengi ışınların beslediği
Bir buğu gibiydi o olağanüstü gövde —
Ne duyum, ne devinim, ne de tanrısallık —
Ahenkli tellerinde cennetin nefesinin gezindiği
Narin bir ut — bir zamanlar çok sesli dalgalarla
Beslenmiş olan parıltılı bir akarsu — gecenin ve zamanın
Sonsuza dek alevini söndürdüğü bir gençlik düşü,
Hareketsiz, karanlık ve kuru, ve kimse tarafından
anımsanmayan şimdi.
Ah, ne olurdu Medea'nın düştüğü her yerde toprağı
Parlak çiçeklerle ışıldatan ve kışın büyük
Dalların bahar çiçeklerinden taze kokular salmasını
Sağlayan olağanüstü simyası şimdi kullanılabilseydi! Ne
olurdu
Zehirden yana eli açık olan Tanrı, kadehini sonuna dek
Boşaltılmış lan ve şimdi ölümsüz öfkeyi içinde
Barındıran, ve katlandığı yıkıcı lanete karşı gururlu
Bir bağışıklık hissetmeden, insan şeklindeki ölüm gibi

Yapayalnız, sonsuza dek dünyayı dolaşan bir köleye
dönüşmüş
Bu yaşayan insana bir ayrıcalık tanısaydı! Ne olurdu
Zayıf eli son çürüyüşü içinde titrerken bile
Yaşam ve güç arayışı içinde potasındaki külleri karıştıran
Kara büyücünün gizli görüntülerle dolu mağarasında
Gördüğü düş bu öylesine tatlı dünyanın
Gerçek kanunu olsaydı! Ama uçup gittin sen,
Şafağın altın ışıklarını giydirdiği
Zayıf bir nefes gibi, — ah! uçup gittin!
Cesur, nazik ve güzel,
Zarafetin ve dehanın çocuğu. Acımasız şeyler
Yapılıyor ve söyleniyor dünyada, ve pek çok solucan,
Hayvan ve insan yaşamayı sürdürüyor, ve kudretli
Yeryüzü
Denizlerden ve dağlardan, şehirlerden ve kırlardan,
Alçak sesli akşam ilahisiyle ya da neşeli duayla
Yükseltiyor hâlâ vakur sesini: — ama sen uçup gittin —
Artık bilemez ya da sevemezsin bu hayali sahnenin
Şekillerini; onlar ki en saf yardımcılar
Olmuşlardı sana ve ne yazık! onlar varken
Sen yoksun şimdi. Sessizlikleri içinde öylesine tatlı
O solgun dudaklar için, şimdilik solucanların
Zulmünden kurtulmuş o beden için kimse gözyaşı
Dökmesin — düşüncede bile. O renkler
Yittiğinde ve hissiz rüzgarın büründüğü
O en kutsal çehre tekbaşına yaşadığında
Bu basit ezginin zayıf duraksamalarında,
Artık varolmayan kişinin anısına yas tutan
Yüce dizeler, ya da tabloların kederi
Ya da heykeller güçsüz tasvirlerle ifade etmesinler
Kendi soğuk güçlerini. Sanat ve retorik,
Ve dünyanın tüm sergiledikleri zayıf ve boşunadır,

Yitirilişi ışıklarını gölgeye dönüştüren kişi için ağlamada.
"Gözyaşları için fazla derin" bir keder bu, herşey
Bir anda elden alındığında ve ışığı çevresindeki
Dünyayı güzelleştiren üstün bir Ruh arkada kalanlara
Hıçkırıklı ağlamaları ve iniltileri, sürüp giden
Bir umudun tutkulu gürültülerini değil;
Solgun umutsuzluğu ve soğuk durgunluğu.
Doğa'nın engin bedenini, insani olayların ağını,
Doğumu ve mezarı bıraktığında; şimdi eskisi gibi olmayan
şeyleri.

1815

Percy Shelley,
Lord Byron ve Keats ile birlikte,
ikinci kuşak romantik şairler
arasında yeralır.
Yaşamı yolculuklarla geçmiştir.
Shelley, yeryüzündeki felaketlerin
başlıca sorumlusu saydığı
krallara, devleti yönetenlere ve
din adamlarına karşı,
yoğun bir saldırıya geçer;
evlilik, ticaret, din gibi kavramları
acımasızca eleştirir.
Evrenin ruhuna inanan mistik bir şiir
kurmuştur.
Frankenstein'ın
yazarı Mary Shelley'nin eşidir.
Yalnızlığın Ruhu,
yalnız bir şairin ölüme sürüklenmesi
teması üstünde yükselir.

Percy Shelley,
yaklaşık 180 yıllık
bir beklemeden sonra Türkçede!

ISBN 975 - 7942 - 16 - 2